

SLADKÝ ŽIVOT

Heidi Riceová
Party
u milionáře

HEIDI RICEOVÁ

PARTY U MILIONÁŘE

PŘEKLAD

MARIE HAJDOVÁ

Milá čtenářko,

možná to znáte: takový ten protivný pocit, když na něco přijdete (a nemusí to být vůbec nějaká pikantérie), a nutně potřebujete se někomu svěřit. No, já mám tu možnost teď.

Už párkrát jsem uvažoval nad tím, podle čeho autorky vymýšlejí hrdinům jména. No a tento měsíc jsem „odhalil“ Annii Westovou v knize Toskánsko plné vášně. Hlavní hrdina se jmenuje Cesare, což je samozřejmě jenom poitalštěná podoba latinského slova Caesar. A hlavní hrdinka je Ida. A víte, který svátek se stal pro Gaia Iulia Caesara osudným? Byly to březnové idy (kdy byl zavražděn). To nemůže být náhoda! Annie si určitě vzpomněla na hodiny dějepisu, z Caesara udělala Cesareho a z osudných id osudovou Idu...

Jak by řekl Sherlock Holmes: „Je to prosté, milý Watsoně.“

Dobře, to je jedna vyřešená záhada, další se ale řeší (nebo naopak) zaplétají v příbězích Šťastně zmařená svatba, Party u milionáře, Prince jsem nechtěla! a Nikdy na ni nezapomněl, které jsou pokračováním příběhů, jež vyšly už dříve. Nebo kterými naopak nové minisérie začínají.

Tak Vám přeji:

Co nejlepší odhalování záhad!

Co nejpříjemnější čtení o lásce!!

Tu nejúžasnější lásku!!!

S láskou

Váš Harlequin

Heidi Riceová

PARTY U MILIONÁŘE

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Unwrapping His New York Innocent

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:
Marie Hajdová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2022 by Heidi Rice
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-135-3 (EPUB)

ISBN: 978-83-8342-136-0 (MOBI)

ISBN: 978-83-8342-137-7 (PDF)

PROLOG

Halloweenská noc

„Páni, to muselo stát celé jmění.“ Ellie MacGregorová zírala na ozářenou terasu opulentního domu postaveného ve stylu art deco. Pod závanem chladného podzimního vánku se zachvěla. Záře města za Central Parkem se vůbec nedala srovnávat s dekoracemi, jimiž byl tento dům stojící na Manhattanu ověšen. Příprava výzdoby musela trvat celé dny, během nichž se dům proměnil v opravdový strašidelný zámek.

Do příjezdu hostů zbývala ještě hodina a personál dodělával poslední úpravy a připravoval stoly s občerstvením, mezi nimiž nechyběl hřbitov s obnaženými lebkami a čokoládová fontána připomínající mytickou řeku Styx.

A to celé jen kvůli jednomu jedinému večeru!

Kolik to všechno mohlo stát? Určitě víc, než si já vydělám za několik let.

„Ty jsi nikdy neslyšela o halloweenském plesu Alexe Costy? Costa je jeden z nejvíc sexy svobodných mládenců v Americe, teda aspoň podle žebříčku časopisu *Celebrity* a o první místo spolu vždycky soupeří on a jeho kumpán Roman Fraser¹,“ vysvětlovala

¹ Příběh Romana Frasera, odehrávající se souběžně s tímto, si budete moci, milá čtenářko, přečíst příští měsíc v knize nazvané *Důkaz jejich vášně!*. Poznámka redaktora.

jí se svým výrazným newyorským přízvukem Carly, která měla na starosti obsluhující personál. Společně s Ellii procházely chodbou za vytí vlkodlaků se zeleně zářícíma očima. „Podle mě je víc sexy Costa – ten jeho rádoby dělnický sex-appeal je tak...“ Carly zasněně vzdychla, „děsivě syrový. Ale Roman Fraser je rozkošný k zbláznění. Vypadá úplně přesně jako hoch z dobré rodiny, co chodí na Harvard. A to jeho pátrání po ztracené sestře, no, člověk má sto chutí ho začít utěšovat.“ Carly pořád brebentila a strčila do dveří označených cedulkou **ZMIZ, NEBO SE PŘIPRAV NA SMRT.**

„Jaké pátrání?“ zeptala se Ellie a následovala Carly do kuchyně. Oproti klidu venku tady panoval čilý ruch.

Carly na ni zůstala zírat. „To jako vážně? Tys ten příběh nikdy neslyšela? A to jsi ze Skotska?“

Ellie zavrtěla hlavou. Připadala si ještě zmatenější, než když před dvěma dny přistála na letišti La Guardia – potom, co se stopem dopravila do Glasgowa z maličkého skotského ostrova Moira, který byl součástí souostroví Vnější Hebridy a odkud za celých dvaadvacet let nevytáhla paty.

Když jejím rodičům vypršel pronájem půdy a malého hospodářství, pracovala Ellie dva roky v tamní hospodě, aby si vydělala na cestu sem. Těšila se na dobrodružství, vzrušení, na nové věci, které zažije, na nové lidi, které potká, a setřese tak ze sebe smutek a žal, kterým ji sužoval od té chvíle, co nejdříve Ross MacGregor zemřel na následky infarktu a brzy po něm i jeho žena Susan, které to zlomilo srdce...

Mise splněna, pomyslela si, zatímco jí Carly popisovala neuvěřitelný příběh Romana Frasera a jeho dávno ztracené sestry. Bylo to něco o milionářském páru z amerického východního pobřeží, který před

dvaceti lety během sněhové vánice hledal volný hotel na Skotské vysočině, potom něco o hrozné autonehodě na opuštěné silnici, kterou přežil jen malý chlapec, Roman, a miminko, které se nikdy nenašlo.

„Vážně jsi o tom nikdy neslyšela?“ ujišťovala se Carly ještě jednou ohromeně.

„Možná,“ zalhala Ellie, aby to nevypadalo, že je úplně mimo.

Jenže věc se měla tak, že kvůli práci nestíhala sledovat televizní zprávy a internet na ostrově fungoval jen občas. Když dorazily noviny, byly už den staré – takže je nikdo moc nečetl. A navíc se to celé provalilo před deseti lety – podle toho, co pochytila z Carlyna povídání – a tehdy jí bylo sotva jedenáct let.

„Měla by sis o tom zjistit víc, až budeš mít čas,“ Carly zkoumavě naklonila hlavu. „Jsi zhruba v jejím věku a jsi ze Skotska. Třeba jsi to ty, nikdy nevíš. Jmenovala se Eloise... to zní trochu jako Ellie?“

Jo, jasně, pomyslela si Ellie v duchu. Vážně, proč si všichni Američani myslí, že ve Skotsku žije nějakých dvacet lidí a všichni jsou nějak příbuzní nebo se aspoň navzájem znají?

„Jmenuju se po babičce z matčiny strany, Eleanor Fitzgeraldové,“ řekla Ellie, ale cítila se přitom trochu provinile. Jako pokaždé když si vzpomněla na své rodiče, kteří zemřeli před třemi lety.

Pravdou bylo, že vždycky toužila po tom odejít z ostrova a kvůli tomu dělala svým rodičům ze života peklo. MacGregorovi byli dobří, milí, vážní a spolehliví ostrované a dceru považovali za učiněný zázrak. Narodila se jim, až když bylo Susan přes čtyřicet a několikrát předtím potratila. Malá Ellie chodila do školy do titěrné jednotřídky na ostrově a celé dny snila o vzdálených místech, hlavně o New Yorku, který byl vzdálený tři tisíce mil. Během dospívání to bylo ještě horší. Nenáviděla celý ten ostrov

a místní lidé jí připadali omezení. Její spolužáci se chtěli stát rybáři nebo farmáři. Kdežto ona toužila žít někde úplně jinde, na nějakém kultivovaném a elegantním místě, a bavit se o něčem jiném než o počasí a ceně jehněčího. Rodiče s ní měli svatou trpělivost, nikdy na ni nezvýšili hlas, jen se na ni dívali se směsicí paniky a obav v očích. Když si na to vzpomněla, provinilý pocit z jejího útěku z ostrova ještě zesílil.

Touha po tom odejít jim způsobovala tolik bolesti. Nakonec se opravdu odhodlala z Moiry odejít a splnit si konečně své sny. Avšak hned po příjezdu do New Yorku jí došlo, že utéct od jednoho života a začít nový nestačí. Zástupy mrakodrapů, hluk a město kypící energií ji na jednu stranu fascinovaly, ale také ji to děsilo. Možná nebyla tak neohrožená a odvážná, jak si myslela. Nebo připravená na dravou povahu Newyorčanů. Co když se jí nepodaří zapadnout ani sem?

„To je škoda.“ Carlyin povzdech vytrhl Elli z snění. „Představ si, jak by bylo senzační, kdyby se ukázalo, že Roman Fraser je tvůj bratr. Stala by se z tebe milionářka. A určitě bys sbalila i Alexe Costu. Ti dva jsou jako dvojčata.“

Ellie přikývla, i když podle ní to žádná škoda nebyla.

MacGregorovi byli dobří rodiče, díky nimž prožila šťastné dětství. Na rozdíl od Romana Fräsera, který o své rodiče přišel, když byl ještě malý. Zase se zastyděla. Kdyby si tak Rosse a Susan vážila o něco víc, když ještě byli naživu. A sbalit Alexe Costu? Ne, díky. Podle toho, co říkala Carly, to bude hotový sukničkář. Ellie byla sice stále panna – na ostrově nebylo zrovna s kým randit –, ale rozhodně nechtěla padnout do náruče někomu, kdo nejspíš musí odhánět zástupy supermodelek. A někomu, kdo utratí

celé jmění za výzdobu domu na jeden večer, zatímco spousta lidí žije tam venku na ulici.

I když zatím měla z té cesty špatný pocit, držela se několika pravidel. Jedním z nich bylo vydržet v New Yorku aspoň týden, než svoje dobrodružství vzdá. Což znamenalo, že dnes večer musí tvrdě pracovat, aby dostala další podobnou práci dřív, než jí dojdou úspory.

Carly se zastavila před stojanem s kostýmy, jeden z nich vytáhla a přidržela ho před Ellií. „Tohle by ti mohlo sedět.“ Podávala Ellií kostým jakéhosi démonického elfa. Nebo spíš část kostýmu. Sukně taktak zakrývala kalhotky.

„Převléct se můžeš v odpočinkové místnosti,“ řekla Carly a zkontrolovala telefon. „Začneme, jak přijdou hosté. A ti pokaždé přijdou brzo – kvůli výzdobě a taky kvůli panu Costovi, který zas na druhou stranu chodí šíleně pozdě. Takže za dvacet minut ať jsi na svém místě.“

„Ale... kde je zbytek kostýmu?“ namítla Ellie.

„Chceš tu práci, nebo ne?“ zeptala se Carly.

Ellie zrudla ve tváři. *Přestaň být tak upjatá. Tohle není Moira.*

„Chci,“ odpověděla. Ale když se vydala k odpočinkové místnosti, v duchu si říkala, že Alex Costa *musí být* vážně pitomec... Kdo jiný by trval na tom, aby servírky byly oblečené jako náruživé elfky, navíc uprostřed zimy?

PRVNÍ KAPITOLA

Promin, Alexi, ale na tvuj vecírek nedorazím. Mam lepší program. Uzij si to. A nesbal nikoho, koho bych nesbalil ja.

„To mi dává dost velký prostor,“ zamumlal si pro sebe Alex Costa, když si četl zprávu od svého nejlepšího parťáka Romana Frasera – který ho nechal ve štychu. Zase.

Romanův „lepší program“ měl zřejmě rozkošný obličejík a ještě rozkošnější figuru. Nedivil se mu, ostatně večírky Romana moc nebavily, a obzvlášť takové, na které si člověk musel vzít kostým. Popravdě, ani Alexe takové večírky nebavily. První halloweenský ples uspořádal před sedmi lety, kdy se firma Costa Tech poprvé dostala do žebříčku *Global 2000* časopisu Forbes a Alex se tak ve věku třidvaceti let oficiálně stal milionářem. Vstoupit do širokého povědomí a ukázat se tematickým plesem bylo opravdu na úrovni. Teď už mu o publicitu nešlo, ale jeho večírek si získal své stálé místo v kalendáři událostí manhattanské smetánky.

Dneska na to vážně neměl náladu. Stál na terase svého apartmá, které se nacházelo v nejvyšším patře, a sledoval slavnostní víření pod sebou. Většinu těch lidí ani neznal a vůbec neměl chuť promenádovat se mezi nimi v předraženém kostýmu a nadšením vzdychat nad výzdobou zahrady, kterou broadwayský

scénograf se svým týmem přeměnili na strašidelný dům a hřbitov.

Měl by sejít dolů – ale nejdřív se bude muset vložit do rukou kadeřníků a vizážistů, kteří na něj už hodinu čekají, aby z něj vytvořili nějakou strašidelnou bytost nebo cokoliv, co objednal Alexův asistent.

Dopřál si pořádný doušek drahé skotské, kterou si nalil před deseti minutami, když se vrátil ze své kanceláře v centru města. Celý večer by byl mnohem snesitelnější, kdyby ze sebe nechal dělat blbce i Roman. Doufal, že se dnes večer s Romanem potká, protože měl odjet na služební cestu až do Díkůvzdání. A na Vánoce taky někam mizel, pro Romana to bylo náročné období. Alex se zachvěl. Ani on neměl rád Vánoce, už od dětství.

Díky, tati.

Setřásl ze sebe nevítanou vzpomínku na svého otce, Carmina Da Costu. Na muže, kterého všichni obdivovali, kromě Alexe. Alex totiž jako jediný věděl o všech otcových lžích a polopravdách, výmluvách a úskocích. O „té druhé ženě“, kterou Carmine ukrýval v Bronxu, zatímco se prezentoval jako dokonalý manžel. A oddaný otec.

Matka to nakonec zjistila, ale Alexovi sourozenci zřejmě ne.

Úkosem sledoval hosty pod sebou a náhle se cítil podivně osaměle. Něco takového se mu už dlouho nestalo? Proč kčertu přemýšlí nad tím starým mužem? Nad rodinou, kterou už nikdy nespatrií?

Tak už se přes to přenes, Costo.

Zrovna se chystal odejít z terasy dovnitř, když koutkem oka zachytil servírku v titěrném kostýmu prodírající se davem hostů. Při pohledu na její elegantní, štíhlé křivky a záplavu kaštanově hnědých kudrn sepnutou vysoko na temeni hlavy po ní okamžitě zatoužil.

Co měla být zač? Koho napadlo obléknout obsluhující personál do takového kostýmu, když byl konec října? Musela v něm úplně mrznout. Pohledem ji pro-
vázal celou dobu, co se míhala v davu – oči měl úplně
přilepené ke svůdné křivce zadečku, který sotva za-
krývala zelená hedvábná sukně.

Až příliš dlouho nepotkal takovou ženu, která by
ho tak fyzicky přitahovala.

Jenže balit servírky v žádném případě nemůže –
to se prostě nehodí. Což znamenalo, že dnes večer si
bude užívat jen Roman.

Alex dopil poslední lok whisky tak rychle, až ho
pálila v hrdle, a vešel dovnitř.

Takže má o důvod víc svého parťáka pořádně
zpražít, až se znovu potkají.

„Hej, krásko, neměla bys další čarodějnické mar-
tini?“

se otočila, trochu nemotorně kvůli těm nehorázně
vysokým podpatkům. Chodidla od nich měla samý
puchýř. Před ní stál snobsky vypadající franken-
stein², který se kolem ní ochomýtal celý večer.

No tak to mě podrž.

„Ano, pane, hned vám ho donesu.“ Zvedla pod-
nos, ze kterého už ji bolela ruka, a vydala se k fran-
kensteinovi.

„Hej,“ zasyčel a zastoupil jí cestu. „Neutíkej mi
zase, rozkošný koláčku.“

Rozkošný koláčku? To jako vážně...?

² Variantu s počátečním malým písmenem volíme proto, že ona
obluda vytvořená z těl mrtvých z románu Mary Shelleyové není
oproti rozšířenému mínění Frankenstein, ale monstrum doktora
Frankensteina, který ho vytvořil. Slovo frankenstein se tedy sta-
lo jakýmsi obecným označením monstra připomínajícího postavu
jeho výtvoru, a to ještě jenom v podobě odpovídající filmům. Po-
známka redaktora.

Muž jí položil dlaň okolo pasu. Ellie ztuhla.

„Okamžitě dejte tu ruku pryč, pane.“ Odvrátila se od něj. Kůže ji pálila a Ellie ztrácela trpělivost. Byla vymrzlá, unavená a tenhle chlapík ji tak štvál, a to ještě nebyla ani půlnoc. Jestli se jí ještě jednou dotkne, bude toho litovat.

„Ale no tak. Jsem ředitel Radisson Investments. Costa nebude rád, až zjistí, že děláš drahoty...“

A rukou jí sjel až na zadek. Ellii se v tu chvíli ztmělo před očima a v uších jí začalo hlasitě hučet. Odstrčila jeho nenechavou ruku pryč. „Jestli se mě ještě jednou dotknete, budete toho hodně litovat.“

Frankenstein ji evidentně neposlouchal, protože Ellii znovu chytil za zadek.

Tak fajn. Zařala ruku v pěst a uhodila ho přímo do zeleně nalíčené čelisti.

„Au!“ ucedila, když jí klouby na rukou projela bolest. Muž se zakymácel a jak padal, vrazil do podnosu s nápoji a Ellii celou polil.

Všichni hosté okolo na ni najednou zírali, až z toho celá zrudla. Frankenstein zuřivě nadával, prohmatával si čelist a potácel se k Ellii.

„Zažaluju tě, to si piš. Myslím, že jsi mi zničila jeden implantát.“

Ellie zvedla pěsti. „Ještě jednou se mě dotkni a bude to horší než jen jeden zničený implantát.“

Frankenstein se k ní blížil a ona se užuž chystala na další útok, když ucítila, jak ji někdo pevně sevřel okolo pasu a přitáhl k sobě.

„Jen klid,“ šeptal jí do ucha drsný hlas. „On za to nestojí, věřte mi.“

Už se chystala protestovat, když jí po zádech přeběhl mráz. Ta svalnatá paže ji svírala téměř těsně pod ňadry. Tentýž drsný hlas se obořil na frankensteina. „Zmiz, Brade, a už se nevracej.“

„Ale ona mě uhodila!“ zakňučel frankenstein.

„Chceš, abych ti jednu vrazil i já?“ prohlásil neznámý klidným, avšak ocelově chladným tónem. A Ellii tělem znovu projelo mrazení.

Frankenstein zvedl ruce v obranném gestu. „Ne, to ne. To je dobrý.“

„Než odejdeš, můžeš se ještě omluvit tady slečně,“ dodal ještě hlas. Ellie si uvědomila, že se k neznámému sama tiskne. S odeznívajícím adrenalinem se jí začaly klepat nohy.

Okolo se míhal dav vlkodlaků, čarodějnic a jiných příšer – někteří se chichotali, jiní vytáhli telefony a celou scénu si fotili a všichni se tou scénou neskrývaně bavili.

Frankenstein jí věnoval krátký, rozmrzelý pohled. „Omlouvám se,“ ucedil a odstrčil okolostojící, aby mohl zmizet.

„Představení skončilo, dámy a pánové,“ oznámil pan Neznámý, ale dav jako by ho neslyšel. Potom Ellii pustil. A jí se okamžitě podlomila kolena.

„No tak!“ Teplá dlaň ji zachytila v pase, aby neupadla. Neznámý si ji otočil k sobě.

Musela se skoro zaklonit, aby mu viděla do obličeje.

Spatřila tvář s ostře řezanými rysy, uhlově černé vlasy sčesané dozadu, bílá hedvábná košile, černý plášť a z neuvěřitelně smyslných rtů vykukovaly řezáky s kapkou krve.

Právě mě zachránil skoro dvoumetrový upír.

„Drákula?“ zamumlala.

„K vašim službám,“ odpověděl pobaveně. Řezáky se zaleskly a Ellie si představila, jak se jí noří do krku a vysávají ji do poslední kapky krve.

„Zvládnete stát?“ zeptal se starostlivě a v oříškově hnědých očích se mu zlatě zatřpytilo.

Ne. „Ano.“ A vzápětí se otrásla.

Zkoumavě si ji celou prohlížel. „Jste úplně promočená.“